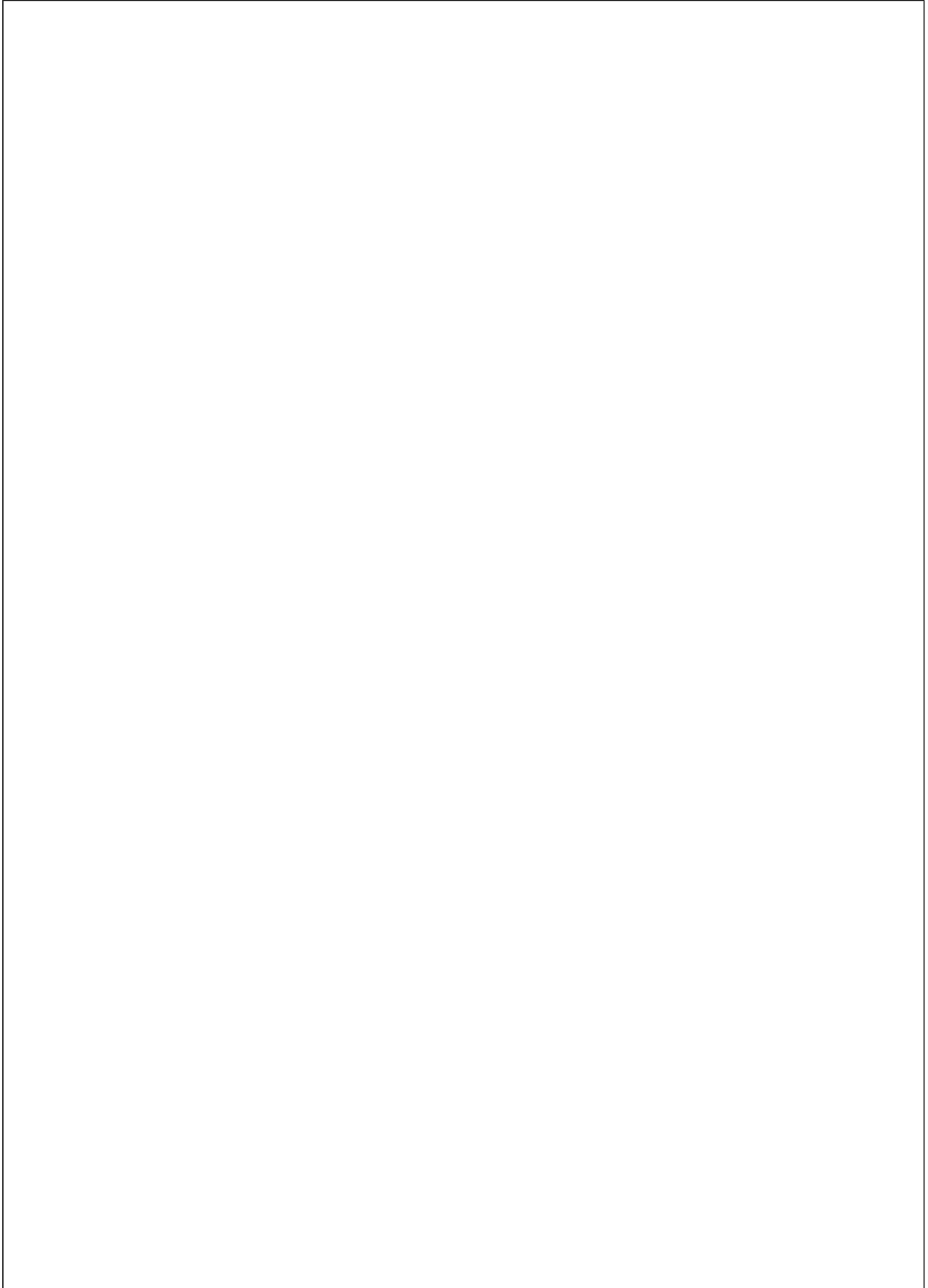

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/230709,81-rocznica-zakonczenia-walk-powstanczych-w-Warszawie-w-ramach-Akcji-Burza.html>
27.02.2026, 22:28

81. rocznica zakończenia walk powstańczych w Warszawie w ramach Akcji „Burza”

1 października 2025 r. przy Reducie Banku Polskiego w Warszawie odbyły się obchody 81. rocznicy zakończenia walk powstańczych w Warszawie w ramach Akcji „Burza”.

01.10.2025

- Walczyli o imponderabilia - niepodległość, wolność i wiarę. Walczyli też o życie - swoje i całego miasta. Wielki był duch tego pokolenia, pokolenia wychowanego w II Rzeczypospolitej. Musimy go przejąć, kultywować i rozwijać

- powiedział do zebranych zastępca dyrektora Biura Prezesa IPN Adam Stefan Lewandowski, dziękując w imieniu zastępcy prezesa IPN dr. hab. Karola Polejowskiego za udział w uroczystości.

W uroczystościach udział wzięli doradca Prezydenta RP Sławomir Mazurek, w imieniu marszałka Sejmu RP Szymona Hołowni Aleksandra Leo, w imieniu wicemarszałka Sejmu RP Krzysztofa Bosaka Michał Nieznański, doradca Ministra Obrony Narodowej Bartosz Kobus, szef gabinetu prezesa Trybunału Konstytucyjnego Kamil Niedbała oraz dyrektor Muzeum Żołnierzy Wyklętych i Więźniów Politycznych PRL Adrianna Garnik.

Organizatorem wydarzenia był Instytut Pamięci Narodowej, a partnerem Grupa Historyczna Zgrupowanie Radosław.

Akcja „Burza”

Decyzję o rozpoczęciu akcji „Burza” podjął dowódca Armii Krajowej gen. bryg. Tadeusz Komorowski „Bór” w listopadzie 1943 r. Celem akcji było również ujawnienie przedstawicieli legalnych władz polskich w roli gospodarza ziem polskich i zmanifestowanie suwerenności Rzeczypospolitej Polskiej na Kresach Wschodnich wobec wkraczających wojsk sowieckich.

Plany powstania powszechnego przeciwko Niemcom zostały opracowane w latach 1940-1942. Zakładano, że wystąpienie AK zostanie wsparte przez regularne oddziały Polskich Sił Zbrojnych z Zachodu. Plany musiały być zmienione w 1943 r., kiedy stało się oczywiste, że zamiast zachodnich sojuszników pierwsza na ziemie polskie dotrze Armia Czerwona. Przygotowano wówczas, pod kryptonimem „Burza”, alternatywny plan działania: wzmożoną akcją dywersyjną, swego rodzaju strefowym powstaniem powszechnym realizowanym pasami, poczynając od wschodu.

Złożona i trudna sytuacja polityczna, w efekcie zerwanych przez Sowietów w związku ze zbrodnią katyńską stosunków dyplomatycznych, spowodowała, że wybrano rozwiązanie kompromisowe, które pozwalało zachować postawę lojalną wobec naszych sojuszników (Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych) oraz sojuszników naszych sojuszników (ZSRS). Nie rezygnowano z demonstracji suwerennych praw Rzeczypospolitej do całego terytorium państwa i jego pełnej niepodległości.

Terenowym dowódcą AK i przedstawicielom Delegatury Rządu na Kraj polecono ujawnianie się

wobec wkraczającej Armii Czerwonej oraz przejmowanie władzy wojskowej i cywilnej na wyzwolonym terenie. Zdecydowano się zdobyć duże miasta takie jak: Wilno, Lwów, Rzeszów oraz Lublin. Miały one zostać opanowane uderzeniem operujących w terenie oddziałów AK, wspartym powstańczymi działaniami garnizonów tych miast.

Jako pierwsze miasto miało zostać zdobyte Wilno. Operacji nadano kryptonim „Ostra Brama”. 7 lipca 1944 r. wieczorem 14800 żołnierzy AK miało przystąpić do akcji. Jednak ofensywa 3. Frontu Białoruskiego postępowała tak szybko, że dowództwo AK zdecydowało się przyspieszyć operację. „Ostra Brama” rozpoczęła się o świcie 7 lipca. Przyspieszenie uderzenia spowodowało, że zaledwie 30% przewidywanych sił dotarło na miejsce koncentracji i było w stanie wziąć udział w walkach o Wilno. Samodzielne zdobycie miasta przez jednostki AK okazało się niemożliwe. Po opanowaniu miasta czerwonoarmiści bardzo szybko pozrywali polskie flagi. Specjalne grupy NKWD aresztowały dowództwo i rozbrajały żołnierzy AK. Z raportu gen. Iwana Sierowa wynika, że rozbrojono wówczas ponad 6000 szeregowych oraz oficerów i wywieziono ich w głąb ZSRS.

W miarę przesuwania się frontu na zachód „Burzę” realizowały kolejne okręgi AK. Poszczególne Obwody występowały do walki w miarę zbliżania się Sowietów. Do zbrojnego wystąpienia przeciwko Niemcom miało dojść również w Warszawie. Wieczorem, 31 lipca 1944 r., gen. Tadeusz Komorowski „Bór” wydał rozkaz wybuchu powstania 1 sierpnia o godzinie 17.00., tzw. godzinie „W”.

Powstanie Warszawskie było największą bitwą Polskiego Państwa Podziemnego i jednocześnie największym tego rodzaju powstaniem w całej okupowanej Europie. Po 63 dniach walki 2 października 1944 r. dowództwo AK podpisało „Układ o zaprzestaniu działań wojennych w Warszawie”. Bilans powstania był tragiczny. Zginęło od 16 tys. do 18 tys. jego uczestników, a około 25 tys. zostało wziętych do niewoli. Liczba cywilnych ofiar wyniosła od 150 tys. do 180 tys. osób. Po kapitulacji Warszawa została doszczętnie zniszczona przez Niemców.

Powstanie Warszawskie pod względem militarnym było największą operacją przeprowadzoną przez AK w czasie „Burzy”. Ofensywa sowiecka na kierunku warszawskim została zatrzymana z przyczyn politycznych. Decyzja ta była wyrokiem śmierci dla miasta, wydanym przez Stalina, a wykonanym przez Niemców.

26 października 1944 ostatni dowódca AK gen. Leopold Okulicki „Niedźwiadek” zdecydował o wstrzymaniu akcji „Burza”. Była ona największą operacją bojową Armii Krajowej. Jej cel polityczny - utrzymanie niepodległości - nie został osiągnięty wobec totalnej przewagi Sowietów i zgody Zachodu na podporządkowanie Polski Stalinowi. Akcja „Burza” wzmogła terror NKWD w stosunku do Polaków. Uczestnicy „Burzy” w heroiczny sposób dali wyraz woli walki o wolną i niepodległą Ojczyznę.

Fragmenty publikacji [„Burza” - Armia Krajowa w 1944](#)”, [„Powstańcy Warszawscy”](#).

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

Warszawa

Centrala

Akcja Burza

Obchody

Powiązane wiadomości

Zabili tamtą Warszawę - spacer śladami niemieckich zbrodni na cywilach w Powstaniu Warszawskim